

HAD.

Brněnský román
od
JOSEFA MERHAUTA.

an s Karolinou zahrnul od ná-
zí v pravo ke Grand hotelu.
tud potom šli nahoru po seho-
h do Josefské ulice.

de teprve "pan Johan", jaké
dívce s pomerančí titulovalo,
ostal tak pospíchat. Rozepjal
ožich a hlasitě si vydechl.

"To jsem ji prohnal!" obrá-
se ke Karolině a vzal ji opět
paží.

Dívka se usmála a sklopila oči.
duha, který jim s kufry šel po-
v patách, smál se také a od-
nuv si řekl: "No, však je to
pane Johan!"

E — on tam někde chodí náš
é! Bá! jsem se, abych ho ne-
tal. Měl jsem věit být doma.

Ale když přijela taková hez-
činka, to víte, že mi to ne-
zažertoval, dívaje se na
kolinu.

endal si rukavici na levé ruce
maženými prsty dotekl se její
ruky. Zde v této liduprázdňé

ulici, kde šli pomalu, těsně
sebe, působilo toto náhlé, teplé
eknutí podivnou silou.

"Je uděchaná! No věi už ne-
síme pospíchat! Jen si odpo-
a!" mluvil pan Johan měkce a
kavě.

Jak jí to dojalo! To byl první
věk, s nímž se v neznámém mě-
setkala, to byl zcela cizí člo-
věk, a jak hezky s ní mluvil! A
to pán a takový hezký člověk!
tí to lichotilo!

smála se a podívala se mu do
Shlížel na ni tak ohnivě, ale
seho pohledu bylo přece něco
stého, cizího a černého. Ten
ed jí zase zarazil. Maně, ani
děla jak, přešlo jejími rty ta-
e nedůvěřivé a odpuzující za-
ání.

Tak ona ešce nikdá neslouží-
Paní Majzner mi to vykláda-
Tak ona jde prvně do služ-
" řekl zase pán.

"Ano," odpovídala Karolina a
řela svoje ruce pevněji v ru-
níku.

Nebude se jí u nás stojskat?"
S počátkem snad trochu. Ale
řmu, že zvyknu," řekla dívka,
las se jí zachvěl v hrdle.

Johan dobře postřehl tento její
a rychle po ní mrskl očima.
"Nechala na venku chlapee,
řho, pravda? Po tom se jí
le stéskat!" řekl trochu ná-
kle.

"Oh ne, nemám žádného!" od-
řla Karolina určitě.

Však by jí taky služba ty my-
ky vyhnala z hlavy!" pod-
ř její průvodce s jakousi urči-
pevností a přisnou jistotou.
"Tak už jsme tady!" ozval se
jednou za nimi posluha.

stáli před úzkým dvoupatro-
m domem v Kozí ulici.

Tom domě bydlila panimáma
Majznerová.

šli chodbou do vnitř. Chod-
řla úzká, že sotva dva lidé
šli vedle sebe projít. Ve tmě,
řá tam byla, pan Johan vzal
kolinu lehece kolem pasu a pra-
říše: "Tak šla na před!"

otom otevřel sám dveře, které
ř na konci chodby ve stěně po
řé straně. Ani nezaklepal a

řboukem na hlavě vstoupil do
řnice. Panimáma Majznerová
řla jim vstříc.

Vitám tě, děvče!" volala na-
řle hned panu Johanovi sešl.
řten ostal stát uprostřed svět-
ř s kloboukem na hlavě, a ru-
ř v kapsách a s doutníkem v
řeh.

Danke, paní Majzner," pravil,
řhám, musím utíkat domů."
ř A už se k nám dnes nepodívá-
ř ptala se paní Majznerová.

řzná, takhle večer po devá-

té hodině, dřívě nemohu. Tak
se dobře vyspala," obrátil se Jo-
han ke Karolině, "a dala si po-
zor, co se jí bude v Brně zdát!
Pá!" a podal jí ruku. Karolina
podala mu nesměle svoji. On jí
ji zmáčkl zeela po sousedsku.

Když odešel, Karolina svlékla
plášť a sňala šátek s hlavy. Paní-
máma Majznerová majje ruce v
bok podepřeny dívala se na dívku
s patrným zalíbením. Její světlé,
lehece nakadešené a po celé hlavě
naečhrané vlasy leskly se ve svi-
tu lamy jako hedvábí. Tváře
měla Karolina chůzi zardělé a jak
vstoupila ze studené večera do
vytopené světnice, oči jí svítily
tak svěže a takovou zdravotou.

Karolina rozvazovala potom
uzly a dávala Majznerové výsluž-
ku. Panimáma vyptávala se jí
na domav, na domácí a všecky
krajany. Pak mezi řečí najed-
nou zeptala se Karoliny:

"Čekal na tebe pan Johan na
nádraží? Našel tě hned?"

Dívka přikývla a řekla:
"Prosím vás, tetičko, kdo je
to, ten pán?"

"Toho si važ, milá děvčeico!
Ten má velkou moc, milá bra-
chu."

"No?"

"U toho jsem ti opatřila služ-
bu."

"Tak? U toho budu tedy slou-
žit?..." a jejími rty přešlo jaké-
si podivné usmívání.

"Zdá se to být hodný pán," po-
kračovala. "Tak hezky s člo-
věkem mluví. A prosím vás, co
on je, tetičko?" dodala hned na
to rychle.

"Víš, holku, on není sám pán.
On je lokajem u těch pánů, kde
ty budeš sloužit."

"Lokajem?"

"To bys nefekla, viď? Vypadá
jako hrabě. Milá brachu, lokaj
je, ale přee se má líp než leckterý
hrabě. A u těch pánů má vel-
kou moc. Co on chce, to je. Slu-
žebnictvem vládně, před ním se
musí všechno třást. Toho si mů-
žeš vážit! Je to dobrá služba,
kam přijdeš. Jsou to židi, ale
mají dvě fabriky a panství."

"A kdy mám nastoupit?"

"To až eo řekne pan Johan.
Ale nejspíš už pozejtřku."

Karolina se zamýšlela. Ty zprá-
vy nebyly jí milé. V té chvíli
notaly se jí v hlavě nejasné před-
stavy toho všeho, co na ni čeka-
lo, lidí, mezi něž měla přijít, a
nejvíce toho, který jí vedl z ná-
draží. Takové tušení jí napadlo
v tu chvíli, že tento zvláštní člo-
věk, s nímž se tu poprvé setkala,
který na ni čekal, který neznaje
ji zaopatřil jí službu, a s nímž se
na dále měla denně stýkat, je jí
neviditelnou mocí poslán do ce-
sty jako neodvratný osud. My-
šlenky její, rozbourané a zmate-
né příjezdem do cizího města, u-
vizly na tomto předmětu — ani
nevěděla jak, a myslila na něho.

Rovněla mlčky svoje věci v
kufru a ukládala bílé prádlo, pod
jehož nejvřehnější kousek uloži-
la modlitobní knížku s bílými ko-
stěnými deskami.

Panimáma obrátila se ke
kannám zabývané se vařením.
Ze sporáku bylo cítit zápach lo-
je a kyselou vůni octa. Chvillemi
se Majznerová obracela ke Karo-
lině a nablížeje jí do kufru př-
kala pomlaskávaje svými rozpu-
kanými rty:

"Ty máš krásných věek děv-
če!"

Za chvíli potom přišla panimá-
ma nevlastní doera Poldu.

"To je Lina, Mutr!" ptala se
stevíraje svoje veliké, skoro vy-
poulené oči na venkovskou dívku.

A podávala jí hned potom ruku.
"Tak servus, děvče! Vitám
vás do Brna!"

Polda měla hlavu, prsa i záda
zahaleny ve velký šátek, černé a
šedivé kostečkovany, hodně už
špinavý. Když ho sundala, bylo
vidět, že je obléčena jen ve starý,
na loktech rozedraný a na prsou
otřený život bez šněrovačky a u
krku nezapjata. Sukně měla s
tunykou a s moenou turnýrou,
ale vybledlou, nehezkou a vzađu
na četných místech ze švů vytr-
ženou.

Vlasy tohoto děvčete byly špi-
navé žluté a do čela v několika
nerozčesaných praméních škaře-
dě napálené. A z celého dva-
cetitělého obličje Poldina, z její
modrých, řádních očí, bezbar-
vých, úzkých rtův a nízkého, ne-
hezkého čela zela omrzlost, una-
venost a lhostejnost.

"Přivedl ji Král?" ptala se a
spale panimáma utíraje si poma-
lu barevným šátkem nos, který
měla u nozder celý sčervenálý.

"Přivedl, to víš, řekla Majzne-
rová a usklíbila se.

"To je řesák, ten pan Johan,
co?" obrátila se hned potom Pol-
da ke Karolině.

"Král se jmenuje? Hezký člo-
věk!" usmála se Karolina.

"Ten už poplet kolika holkám
hlavy, milá Lino!" poznamenala
Polda a tupě se zasmála.

Karolina sedla si na kufr a slo-
žila ruce do klína. Rozhlížela se
svýma bystrými, velkýma očima
po světnici. Byla to chudá ku-
chyňka, zakouřená po stěnách i
po stropě, místy nedbale natřená
ředivou hlínkou, nečistá a pách-
noucí. Po sesích, lavicích, al-
máree a starých kufrech i po po-
dlaze bylo rozestaveno oprýska-
né nádobí, na němž byly přischlý
zbytky několikerych jídel. Na
kamnech rozvěšeny byly k suše-
ní dvě mužské zažloutlé košile.

Na jednom kufru ležel nepořá-
dně rozhozený Poldin vlnák. Nad
kufrem na zdi byl hřebíčky při-
bit nezarámovaný obraz, nějaká
zažloutlá krajina. Pod tím byla
podobizna korunního prince v
křiklavých barvách.

Polda cítila boty. Měla jich
před sebou na zemi několik pá-
řů.

"Vidíte, Lina, to máme cim-
hérů!" pravila ke Karolině uka-
zujíc s jakýmsi zlostným opovr-
žením na nevyčiděnou řadu bot.

Jak tady bylo nevládné, eize a
mrazivo přes dusivé teplo, které
sálalo z vytopených kamen a pl-
nilo každý kout úzké kuchyně!
Jak podivné to byly ženy, jak eí-
ze, neupřimně a studeně se díva-
ly. Karolina obrátila oči ke stro-
pu, a pak jimi silně zamrčala.
Kde se octla, můj Bože, kde se
poděla z tiché, zdravé a veselé
vesnice.

Panimáma Majznerová byla ta-
ké z jejích kraje—ale život, těž-
ký a pestrý s ní otloukl všechny
hrany vesničanky. V sedmnácti
letech odešla z domova sloužit.
Ve čtyřicetiletí se provdala za
četníka, který později se stal slu-
žou v okresním městě. V pěta-
čtyřiceti ovdověla a nyní už sedu-
let se tloukla světem hodně bíd-
ně. Nějaký čas po svém ovdově-
ní žila z malých úspor. A po-
tom nejvíce hromadně vyvažovala
různým lidem stěhuje se stále z
města do města. Byla kuchař-
kou v pivovaru kde vařila sla-
dovnické chaze za týdenní plat,
byla hospodyní v čestnických ka-
sárnách, a konečně před nedlou-
hou dobou odstěhovala se do Br-
na. Zde najala si byt, stravova-
la studenty, pisaře, řemeslníky a
dívčata, která byla bez služby.

Po celé té cikánské ponti taha-
la sebou všude Poldu. Děvče
svlékla ve světě tím několikale-
tým potulným a kasárnickým ži-
votem. Mělo už několikeroiu mi-
lostnou známost. V každém pá-

sobišti své maminky zapletla se
s někým a to vždycky hodně dů-
věrně. Potom se spojení rozbilo,
maminka nápadníkovi z pravidla
vynadala—a odstěhovala se s de-
rou jinam; kde ho neměla na
očích. Bylo zvláštní, jak odda-
ně, zrovna s opičí láskou Majzne-
rová k Poldě lnula, ačkoli nebyla
její matkou. Ani nevlastní mat-
kou ne. To se jen tak říkalo před
světem. Polda skutečně volala
na Majznerovou "mutr!", a pře-
ce nebylo mezi nimi nejmenšího
přibuzenského svazku. Polda
byla opuštěná a povržené děcko
svobodné matky, když bezdětná
Majznerová se jí ujala.

(Pokračování.)

Úsudek platí. Zdá se býti jenom
jeden úsudek o Dra. Petra Hobo-
ka, a ten zní: "Je to skvělý lék."
Tisícové tak dosvědčují a tisícové
dnes se o tom přesvědčují. Jasná

mysl, šťastná nálada s obnoveným
zdravím to vypravují. Není to
lék lékárnický. Pouze zvláštní
jednatelé jej dodávají. Píšte na
majitele Dr. Peter Fahrney &
Sons, Co., 112-118 So. Hoynes Ave.,
Chicago, Ill.

ABSTRAKTY
—VYHOTOVUJE—
S. M. Sadler
17th and Farnam, Patterson Bldg.
Zapejte se naň u tohoto listu. Tel. 1326

Willow Springs Pivovar
dáva
ZELENÉ "TRADING STAMPS"

Za \$3.00 zelených Trad- ing Stamps s každou bed- nou		Za \$5.00 zelených Trad- ing Stamps s každou bed- nou
STARS & STRIPES (2 tucty pintrových lahví) —cena		STARS & STRIPES (2 tucty kvartových lahví) —cena
\$1.25		\$2.25

Pamatujte! Kromě toho, že dostanete nejlepší lahvové pivo, dosta-
nete též dvojnásobnou hodnotu v zelených "Trad-
ing Stamps."
1407 Harney Street.
Objednejte si poštou neb telefonem Douglas 1306 nebo 1685.

Pro stůl.

Ti, kdož dovedou oceniti výborný stolní nápoj
oblíbí si zajisté naše "GOLD TOP" lahvové pivo,
jest lehké, perličce se a řízné a jako jest zdravé, jest i
chutné. Vyrobeno jest z nejlepšího chmele, vybrané-
ho ječmene a čisté vody—není v něm ani jediné přesa-
dy, jež by byla škodlivá neb nezdravá. Není to laciné
pivo v nižádném smyslu, ale jest to jedno z nejlepších,
a ti, kteříž je jednou okusili, stali se řádnými našimi
zákazníky.

Dodává se v bednách a sice v lahvích kvarto-
vých neb pintových. Objednejte si u svého obchod-
níka aneb telefonem.—Tel. Omaha 1542; So. Omaha 8.

JETTER BREWING CO., vaří a lahvuji výborné pivo
SOUTH OMAHA, NEB.

Něco

co povzbudí vaši energii a
dodá vám nového života za
parného dne, jest sklenice
čistého a lahodného

"METZ-OVA" piva.

Jest uznáváno všemi milo-
vníky dobrého piva za nejlepší
v trhu. Pijte "METZOVO"
k větší svému zdraví.

Tel. Douglas 119.

Metz Bros. Brewing Co. vaří a lahvuji
jen výborné pivo

Riley Brothers Co.
VELKOOBCHODNÍCI
Likéry a doutníky
Old Military Rye --- Diamond R Rye
N. B. Archer Bourbon.
1118 Farnam St. OMAHA.